

הקמצן והברוזים

מוניק לאטי

לרגלי הגבעה, בבית מוקף עצים, כך שהירח לא יכול היה להאיר עליו, חי אדם עשיר אך רע-לב. קראו לו "קמצן". איש לא אהב אותו, ובמיוחד לא אהב אותו הירח. הוא ידע את דרכיו הנבזים.

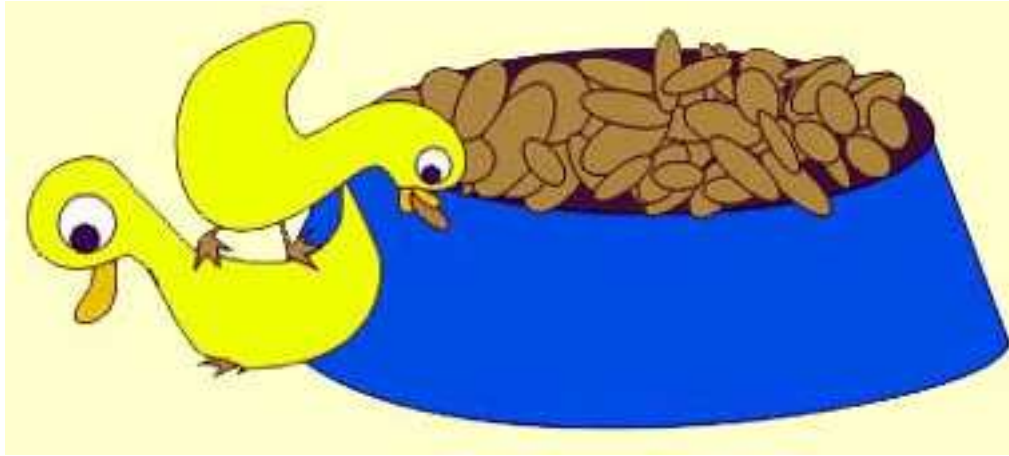
האיש העשיר השכיר לכפריים את רכושו, חווה
יפה, שקראו לה בהסתר "מלכודת כספים". אם
החליט שכפריים אחדים לא עבדו מספיק טוב, הוא
דרש מהם יותר כסף. כך היה גם בשנה בה היבול
היה גרוע.

בכפר חי זוג איכרים ולהם בת חמודה, לאה.
בשנת יבולים גרועים הם לא יכלו לשלם לקמצן
ולכן הוא
דרש שלא לה לא תלך יותר לבית הספר. הוא אמר
"הנערה הזו צריכה לבוא הנה, לטפל בביתי
ובמיוחד לדאוג לתריסר ברווזים. אוכל אז למכור
בשוק ברווזים שמנים ועבודתה לא תעלה לי
פרוטה.
זה היה איום, אבל איש לא העז למרות פיו של
הקמצן!

תחילה הכל התנהל כשורה. לאה גידלה תריסר ברווזונים. במשך הזמן הברווזונים הקטנים גדלו והפכו לתריסר ברווזים נהדרים - אחד-עשר ירוקים ואחד כחול. ויום אחד הקמץ המכוער קרא דרך החלון "מחר נלך לשוק כדי למכור את הברווזים. הם יפים ושמנים ואני כבר מרגיש את הכסף שיכנס לכיסי. לאה, שגידלה את הברווזים, אהבה אותם מאוד והתחילה לבכות, אך האיש הרע הוסיף "בלי סנטימנטים, קטנה, מאלה רק מפסידים כסף!"

הוא התחיל לצחוק כרגיל במקרים כאלה. בטוח היה שכבר הרוויח. באותו הלילה לאה קמה בשקט, בשקט והלכה ללול. היא רצתה לברוח יחד עם הברווזים. ירח בהיר ועגול האיר על הסביבה. רק סביב ביתו של הקמצן היה חושך מוחלט. הירח ראה את הנערה קטנה ואמיצה שהתקדמה ללא פחד בחושך. הוא האיר לה את דרכה כדי לעודד אותה, ולאה סיפרה לו את הכוונות האיומות של הקמצן. ואז אמר הירח "עוד מעט אתחיל לסוב את כדור הארץ בכוון הפוך. תריסר הברווזים יעשו קטנים. הקמצן לא יוכל למכור אותם. אך שימי לב - כעבור יום הם יגדלו שוב." והוא הוסיף "אבל אל פחד. אחזור על כך כל בוקר, מוקדם מאוד. תביאי את הברווזים לכאן, ליד עץ האלון." הירח עוד זרק לה נשיקה מרחוק ובנוצות של הברווז הכחול הופיע דבר מה קטן מאוד. אך איש לא יכול היה לראות מה זה. הירח התחיל להתרחק.

לאה הביטה על הברווזים וראתה שהם נעשים קטנים יותר ויותר וצהובים כולם. כשהירח ראה זאת הוא פרץ בצחוק חרישי. הכל בשקט מוחלט. בסוף כולם הלכו לישון.

למחרת הקמצן ולאה התכוננו לצאת לשוק. הקמצן הרע צווה עליה "לכי והביאי את היצורים מהלול." לאה הלכה ללול. כשהגיעה לשם התחילה לבכות כדי לעשות רושם לפני הקמצן. הוא בא בריצה. כשראה את הברווזונים קטנים וצהובים נותר פעור פה. הוא כעס על לאה "טיפשה! כדי למכור אותם הם צריכים להיות גדולים." הוא חזר לביתו ולא שמע את צחוקם של הברווזים המצומקים ושל לאה.

היום עבר בלי התרחשויות נוספות. הקמצן חשב שהברווזונים הקטנים לא יגדלו ביום אחד. אך בערב, לפני השינה, תריסר הברווזים נעשו שוב גדולים ודיברו בקול עבה. הם רצו להודות ללאה החמודה והחליטו שכל אחד ייתן לה קצת מפוך שלו. היא תוכל לעשות ממנו כרית, שתרדים אותה טוב וישכיח את אכזריותו של הקמצן.

זה אחרי זה הברווזים הירוקים הוציאו מבטנם קצת מהנוצות הלבנות, הרכות. עד שהגיע תורו של הברווז הכחול. הוא זרק על הארץ פקעת פוך אך פתאום נשמע "אי!" ואחריו "טיפש שכמותך! ישנתי. למה הערת אותי? הרי באתי מהירח. קוראים לי "פלום" ומי אתה?" הברווז הכחול לא ענה. הוא לא יכול היה לדבר. והקול הדק המשיך "אינך אומר כלום? אז אולי אתה ישן. שים לב! אעיר אותך!" הברווז הכחול הביט בפלום. זה היה גמד קטן, לא גדול מאצבע. הוא הוציא חלילית והתחיל לנגן. כמו בכישוף, הנוצות הקטנות של פוך התחילו לרקוד לפני עיניהם המשתוממות של הברווזים. וכשהנגינה נגמרה, כל הפוך נפל ארצה. תוך פליאה שאל הברווז הכחול "פלום. האם תוכל לעשות כרית? זה בשביל לאה." פלום ענה בהתלהבות "כן, זאת תהיה הכרית היפה ביותר שבעולם!"

הוא קפץ על מקורו של הברווז הכחול והתחיל שוב
לנגן בחלילית. ואז אפשר היה לראות קסם של
ממש. כל הנוצות הקטנות התרוממו עד לרגלי
הגמד. בקצב הנגינה הם התאספו והתקבצו. צלילי
החלילית נעשו מהירים יותר והפוך התחיל
להתערבל, כך שלא ניתן היה להבחין בין הנוצות
הבודדות. הנגינה נעשתה עכשיו איטית ושקטה
יותר ופתאום כרית נהדרת שכבה על הארץ. עוד
שני צלילים של החלילית והכרית, בשקט מוחלט,
נעלמה בכוון חדרה של לאה.

הגמד הסתיר שוב את כלי הנגינה שלו וחזר לישון
בין נוצות הברווז הכחול.

כאשר לאה נכנסה לחדרה היה כבר מאוחר. היא
הייתה עייפה מאוד ועיניה כמעט ונעצמו. בלי
לראות נשכבה במיטה ושמה את ראשה על
הכרית הרכה. היא נרדמה מיד וחלמה חלומות
נהדרים על ארצות בו הקמצן לא היה קיים.
למחרת היא לא התעוררה בזמן. היא שכחה מה
אמר לה הירח: להביא את הברווזים ליד עץ
האלון, כדי שיעשו שוב קטנים ולא יהיה אפשרי
למכור אותם! איזו צרה!

הברווזים דאגו מאוד. הם היו גדולים ושמנים, ולא לא באה. הם החליטו להתאסף ליד חלונה והתחילו לקרוא ולנפנף בכנפיהם. אך הרעש העיר את הקמץ. הוא פתח את חלוננו ולהפתעתו הגדולה ראה תריסר ברווזים גדולים ושמנים! הוא אמר "כמה מהר השמינו היפהפים שלי! מחר נצא לשוק והארנק שלי יתמלא!"

הוא הלך לחדרה של לאה ומצא אותה ישנה חזק, ראשה על כרית עדינה ורכה. "כרית שלי לא נוחה כמו זו" אמר לעצמו "לאדם עשיר כמוני מגיע לישון ביתר נוחות, מאשר לנערה הבטלנית הזו! אני רוצה את הכרית!"

הוא יצא מהחדר בשקט וחזר למיטתו. לאה התעוררה מיד אחרי שהקמץ יצא מהחדר. היא נזכרה מה אמר לה הירח, אך היה כבר מאוחר מדי, והיא הייתה רחוק מדי! למזלה הקמץ חשב עכשיו רק על הכרית היפה!

בערב לאה חזרה, עייפה כמו תמיד, הכינה את הארוחה, אכלה ורצה לחדרה כדי לשכב על הכרית היפה שלה. זו הייתה הידידה שלה, והמחשבה עליה עזרה לה להתגבר על קשיי היום. אך הכרית לא הייתה שם. מישהו גנב אותה. מיואשת התחילה לאה לבכות ונשכבה על העץ הקשה של מיטתה. ואז בדלת הפתוחה נכנס לחדרה הברווז הכחול. הוא אמר "אני הכרית שלך. שימי את ראשך על גבי." הוא עלה למיטה והיא עשתה כפי שאמר. היא נרדמה מיד וחייכה בשינה, היא כבר חלמה חלומות מתוקים.

בחדר השכן הקמצן בדק את רכותה של הכרית
אותה גנב מחדרה של לאה. הה! איזה לילה נהדר
יהיה לו. הרי שנים ישן על שק קש, כי זה לא עלה
לו כסף!

הוא נשכב, שם את ראשו על הכרית, נרדם
והתחיל לחלום. החלום היה נהדר. הוא ראה את
עצמו בשדה מלא פרחים, תחת שמיים כחולים.
רוח קלה הוסיפה ריח נעים. הו! כמה זה היה טוב!

אך פתאום הפרחים הפכו לאלפי ברווזים והריח נעשה לריח של לול. החולם ניסה להסתתר תחת הכרית והברווזים התחילו לגעגע בקול. כדי לא לשמוע את קריאתם הוא לחץ את הכרית חזק יותר לאוזניו. ואז נפל מהמיטה והברווזים הפכו למפלצות מפחידות.

הקמצן התחיל לבכות. לאה התעוררה בחדרה ורצה לאיש שחלום בלהות הפחיד אותו. כשהוא ראה אותה לא יכול היה להתאפק אלא קרא "את, והברווזים הנב "

הוא השתתק. אחרי לאה הופיע הברווז הכחול. הקמצן פרץ בצחוק "אחרי הכל זה רק ברווז! זה רק ברווז!"

אך על הברווז הכחול ישב הגמד פלומה. הוא שמע את האיש, הוציא את החלילית שלו והתחיל לנגן. כל הברווזים המפחידים של החלום הופיעו שוב, אכזריים ומפחידים. היו שם אלפים מהם. ירוק מפחד הקמצן קם וברח, כשהוא קורא ללאה "קחי את הכל. את החווה ואת הכרית! לא אחזור לעולם! יותר אינני רוצה לראות ברווזים!"

באותו הרגע פלומה, מוסתר בין נוצות הברווז
הכחול, התחיל שוב לנגן. כל הברווזים המפחידים
נעלמו, ואלפי פרחים סובבו את לאה ואת תריסר
ידידיה הברווזים.
באותו הלילה, כאשר הירח בא כדי לפגוש את
הגמד שלו, האיר בפעם הראשונה את הבית,
המקושט בפרחים ובידידות.